

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **C. T. T.**, zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Charvátova 11, Praha 1, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 3720/1.30/12/14.3 ze dne 12. 11. 2012, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 3720/1.30/12/14.3 ze dne 12. 11. 2012, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj č. j. 7533/10.72/12/14.3 ze dne 20. 8. 2012 tak, že řízení bylo zastaveno ohledně skutku spočívajícího v nelegálním zaměstnávání L. L., potvrzeno v části, v níž byl žalobce uznán vinným z nelegálního zaměstnávání pěti státních příslušníků

Vietnamské socialistické republiky, změněno ve výroku o výši uložené pokuty tak, že tato pokuta byla snížena na částku 430 000,- Kč, a potvrzeno ve výroku o výši nákladů správního řízení.

Žalobce navrhoval, aby soud věc předložil k rozhodnutí Ústavnímu soudu, neboť měl zato, že ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, je v rozporu s ústavním pořádkem. Uvedené ustanovení totiž stanoví při ukládání sankce za správní delikt spočívající v umožnění výkonu nelegální práce minimální výši pokuty v hodnotě 250 000,- Kč. Tato výše pokuty postrádá dle žalobce atribut proporcionality vzhledem k významu disciplinárního deliktu. Dále žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neobsahuje údaj „Vypraveno dne...“. Žalobce dále namítal, že výše pokuty je nepřiměřená a zároveň je výše této pokuty pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelná; žalovaný nezjišťoval majetkové poměry žalobce, na základě nichž by mohl zvážit, zda výše pokuty není pro žalobce likvidační. Ve včasné doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2013 žalobce dále namítal, že žalovaný a prvostupňový orgán neměli používat jako důkaz protokoly z provedené kontroly, neboť tyto dle jeho názoru podpořené argumentací, jež vedla analogii s trestním řízením, mohou sloužit výlučně jako podklad k zahájení správního řízení. Dále namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, a žalobce tak byl zkrácen ve svém právu na spravedlivý proces, neboť nemohl navrhnout svědky, vyslýchat je, rozporovat listinné důkazy apod. Správní orgány žalobce nevyrozuměly, že budou provádět dokazování mimo jednání. Žalobce navrhoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, eventuálně aby soud snížil uloženou pokutu.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil. K absenci údaje „Vypraveno dne...“ uvedl, že absence tohoto údaje nepůsobí ani nezákonnost ani účinek nedoručení rozhodnutí; nadto na stejnopise rozhodnutí založeném ve spise uvedený údaj je. K výši sankce žalovaný uvedl, že byla žalobci stanovena ve výši 4,3% zákonného rozpětí, přičemž jako přitěžující okolnost správní orgány výslovně uvedly to, že žalobce umožnil výkon nelegální práce většímu počtu osob. Pokud se týče majetkových poměrů, tyto žalobce přes výzvu ze strany správního orgánu nedoložil a v podaném odvolání ani nepřiměřenost pokuty nenamítal. Správní orgán proto vycházel jen z veřejně dostupných údajů. Spodní hranici zákonného rozpětí pokuty neshledává žalovaný protiústavní, neboť zamezuje neregulovanému přístupu pracovních sil ze zahraničí na domácí trh. K námitce týkající se ústního jednání žalovaný poznamenal, že žalobce v průběhu celého řízení nenavrhoval žádné důkazy, ani v žalobě žádné nekonkretizuje. Názor o apriorním vyloučení rozhodování o deliktu bez ústního jednání na základě analogie s trestním řízením neobstojí ve světle judikatury správních soudů. Žalovaný nevidí důvod, proč by protokol o výsledku kontroly, proti němuž nebyly vzneseny námitky, nemohl být použit jako důkaz, neboť nelze směšovat podaná vysvětlení a protokol o kontrole.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že u žalobce byla inspektory Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ve dnech 20. – 26. 3. 2012 v provozovně na adrese V. 3188/9, Š., provedena kontrola na úseku zaměstnanosti. Při kontrole byly provedeny záznamy s pracovníky provozovny a předloženy dohody o provedení práce. V protokole o výsledku kontroly ze dne 26. 3. 2012 vytkli žalobci umožnění výkonu nelegální práce L. L. dne 17. 3. 2012 (bez pracovněprávního vztahu) a 5 občanům Vietnamské socialistické republiky (bez povolení k zaměstnání). Žalobce se s obsahem protokolu seznámil. Správní řízení bylo zahájeno dne 21. 5. 2012 (vyrozumění bylo doručeno žalobci uložením); žalobci byla dána možnost informovat správní orgán o svých majetkových poměrech a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které nevyužil. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj 7533/10.72/12/14.3 ze dne 20. 8. 2012 byla žalobci za umožnění výkonu nelegální práce 6 osobám uložena pokuta ve výši 500 000,- Kč. V odvolání žalobce namítal absenci údaje „Vypraveno dne...” na stejnopisu prvostupňové rozhodnutí a obecně kritizoval neúplná zjištění a nesprávné posouzení věci. Zástupce žalobce nahlížel do správního spisu dne 5. 11. 2012. Následně bylo 12. 11. 2012 vydáno napadené rozhodnutí.

Pokud se týče namítaného rozporu zákonného rozpětí peněžitě sankce s ústavním pořádkem, pak soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že u Ústavního soudu již je pod sp. zn. Pl. ÚS 52/13 vedeno řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2012, ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“. V projednávané věci však soud neshledal důvody k přerušení řízení a vyčkání rozhodnutí Ústavního soudu, neboť výsledek řízení před Ústavním soudem nemá vliv na toto řízení. V projednávané věci nebyla sankce uložena na spodní hranici zákonné sazby a navíc žalobce ani ve správním řízení ani v žalobě nepředložil žádná tvrzení a důkazy o svých majetkových poměrech, které by umožňovaly posouzení, zda pokuta pro něj má nebo nemá likvidační charakter. V takovém případě řešení výše spodní hranice zákonné sazby peněžitě pokuty nemá pro řízení význam (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 36/2013-38 ze dne 8. 8. 2013, odst. 26).

Důvodnou neshledal soud ani námitku nepřiměřenosti, resp. nepřezkoumatelnosti výroku o výši uložené sankce. Je jistě pravdou, co žalobce s odvoláním na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133 ze dne 20. 4. 2010 uvádí, že „správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“. Na druhou stranu je třeba uvést, že pokud žalobce přes výzvu správního orgánu své majetkové poměry nedoloží, nezbyvá, než aby správní orgán vycházel

z veřejně dostupných zdrojů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v identickém rozhodnutí, jehož se dovolává žalobce, „bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost“ (odst. 38). V projednávané věci však žalobce žádnou součinnost vedoucí ke zjištění jeho majetkových poměrů neposkytl, a proto žalovaný nepochybil, odhadl-li přiměřenost uložené pokuty jen na základě skrovných údajů z veřejně dostupných zdrojů, které výslovně ve svém rozhodnutí označil – a to podle povahy předmětu žalobcova podnikání.

K námitce absence údaje „Vypraveno dne...“ soud stručně uvádí, že smyslem správního soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům. Drobné formální pochybení spočívající v absenci shora uvedeného údaje na stejnopisu doručeného rozhodnutí (které navíc figuruje na stejnopise založeném ve správním spise, do nějž zástupce žalobce nahlížel) nebylo způsobilé zkrátit žalobce na jeho právech.

Pokud se týče procesních námitek, že ve věci mělo být nařízeno jednání a jako důkaz neměl být použit protokol o výsledku kontroly, jenž byl vyhotoven před zahájením správního řízení, pak je nutno v prvé řadě předeslat, že jakkoli má správní trestání a soudní trestání řadu styčných bodů, nelze správní a trestní řízení směšovat, resp. mechanicky aplikovat zásady jednoho řízení na řízení druhé. Podle § 49 odst. 1 s. ř. ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V projednávané věci nelze dovodit nezbytnost nařízení ústního jednání za situace, kdy listinnými důkazy sebranými ve spise byl prokazován skutkový stav, který nikdo nerozporoval, a ze strany žalobce nebyly vznášeny ani jakékoli návrhy na doplnění dokazování. Nedal-li žalobce najevo, že hodlá v řízení uplatňovat jakákoli práva, k jejichž realizaci je nutné nařízení ústního jednání, pak v souladu se zásadou písemné formy a neveřejnosti, která je vlastní správnímu řízení, žalovaný ani prvostupňový orgán nepochybil, jestliže ústní jednání nenařídili. Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného, že důkaz listinou není třeba činit formou předem notifikovaného čtení této listiny, jak ostatně uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 1 As 157/2012-40 ze dne 13. 3. 2013 (odst. 18). Rovněž soud nepřisvědčuje námitce žalobce, že protokol o výsledku kontroly pořízený na základě záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole nelze použít jako důkaz. Jedná se o jiný institut než je záznam o podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 s. ř. To že protokol o výsledcích kontroly může sloužit jako důkaz, uvádí Nejvyšší správní soud přímo v rozsudku č. j. 4 As 21/2007-80 ze dne 30. 5. 2008, jehož se žalobce v doplnění žaloby dovolává. To, že se v tehdy projednávané věci správní orgán nemohl spokojit s protokolem jako postačujícím důkazem, vyplývalo ze skutečnosti, že proti správnosti protokolu tamní stěžovatel brojil. V nyní projednávané věci tomu tak nebylo.

Protože žalobce neuvedl žádné skutečnosti o svých majetkových poměrech ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem, a ze správního spisu nevyplynuly

ani jiné skutečnosti nasvědčující zjevné nepřiměřenosti uložené sankce, nebyl dán důvod ke snížení trestu dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

Žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů tak nebyl shledán důvodným, a proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. prosince 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu